І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь...
Т. Шевченко

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 92. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 14-го ТРАВНЯ 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, MAY 14, 1975 No. 92. VOL. LXXXII.

КАНАДСЬКИЙ УРЯД ВІДПОВІВ СЕНАТОРОВІ ЮЗИКОВІ В СПРАВІ БАГАТОКУЛЬТУРНОСТИ

Оттава. — В офіційному звідомленні із засідання канадського Сенату з 8 травня опубліковано текст відповідей Державного секретаря Канади на запити сенатора Павла Юзика щодо різних аспектів урядової політики багатокультурности під сучасну пору. Ці питання сенатор П. Юзик подав ще 26 березня і тепер на них одержав відповідь.

Перше питання стосувалося бюджетових асигнувань на програми в рямках здійснювання політики багато-культурности федеральним урядом, друге — безпосередньої відповідальности за політику багатокультурности. Згідно з поданими інформаціями, відповідно до встановленої урядом політики багатокультурности, федеральний уряд асигнував на потребипрограми відповідні дотації. Ці дотації в роках 1971-72 були на суму 910,000 дол.; в роках 1972-73 — на суму 2,522,000 дол; в роках 1973-74 — на суму 7,948,000 дол; на рік 1974-75 — на суму 7,780,000 дол.

Асигнування є у віданні Державного секретаря, а зокрема Секції громадянства та таких федеральних агенцій як Публічні архіви, Національна Вібліотека, Музей Людини, Національний Фільмовий Уряд. Портфоліо багатокультурности належить тепер до міністра праці Джона Мунро, який дістає всі звідомлення і який відповідає перед урядом за здійснювання багатокультурних програм.

Адміністрація визначеними фондами є у віданні окремих агенцій, які здійснюють програми багатокультурности. За весь час здійснювання політики багатокультурности, тобто від жовтня 1971 року до 31 березня 1975 року, федеральний уряд бюджетував на поточні потреби цих програм 10,160,000 дол., а бюджет на 1975-76 роки передбачений на суму 5,601,000 дол. У цю суму не включені ще дотації на діяльність культурних агенцій.

КАМБОДЖА СХОПИЛА АМЕРИКАНСЬКИЙ ТОРГОВЕЛЬНИЙ КОРАБЕЛЬ

Вашінгтон. — Пресовий секретар Білого Дому Рон Нессен повідомив, що у понеділок, 12 травня, військовий корабель нового комуністичного режиму Камбоджі обстріляв американський торговельний корабель на міжнародних водах Сіямської затоки і змусив його причалити до камбоджанського порту Сіггануквілл, колишнього Компонг Сом. Нессен сказав кореспондентам, що президент Джералд Форд вважає схоплення корабля „Маягез" „морським розбишацтвом" і доручив Державному департаментові вимагати негайного звільнення цього корабля. Відмова камбоджеських властей виконати вимогу Вашінгтону може „потягнути за собою серйозні наслідки" — заявив Президент через свого пресового секретаря. Державний департамент звернувся до зв'язкового бюра комуністичного Китаю у Вашінгтоні, щоб посередничав у справі звільнення цього корабля. Рон Нессен відмовився коментувати можливі заходи з боку ЗСА, якщо Камбоджа відмовиться задовольнити вимоги ЗСА. Натомість речники Департаменту оборони повідомили, що американський літаконосець „Корал Сі" та інші кораблі із Сьомої фльоти пливуть в напрямі Сіямської затоки.

Рон Нессен сказав, що корабель був в дорозі із Гонконгу до Таїланду, коли на нього напав камбоджеський військовий корабель. Минулого тижня камбоджеські військові кораблі обстріляли південнокорейський торговельний корабель в цій самій Сіямській затоці, а також на деякий час притримали панамський корабель.

Хоча згідно із законом із 1973-го року Президент ЗСА не може посилати військових частин до Індокитаю без згоди Конгресу, то ряд законодавців у понеділок, 12 травня, заявили, що президент Форд мав би право вжити військову силу для „поліційної акції", щоб визволити американський корабель. Республіканський сенатор Джеймс Баклі із Ню Йорку поставив справу навіть гостріше, закликаючи Президента наказати бомбардування деяких місцевостей у Камбоджі, щоб доказати новому урядові, що ЗСА готові на серйозну відплату.

КОНВЕНЦІЯ АМЕРИКАНСЬКИХ МІКРОБІОЛОГІВ ВИСТУПИЛА В ОБОРОНІ НІНИ СТРОКАТОЇ

Ню Йорк (УІС „Смолоскип"). 28 квітня — 2 травня 1975 р. тут відбулася річна Конвенція Американської Асоціяції для Мікробіології (АСМ), наукового товариства, яке нараховує 21 тисячу членів. В Конвенції взяло участь дев'ять тисяч мікробіологів з різних країн світу, а серед них група українських мікробіологів на чолі з д-ром Андрієм Зваруном, яка видвигнула на цьому форумі справу ув'язнення Ніни Строкатої, одинокого члена АСМ із совєтської України. В акції оборони Н. Строкатої допомагали мікробіологи д-р Христина Спольська (Торонто), Юрій Карпінський, Марійка Лібер і д-р Омелян Лукасевич.

Підготовка до акції

Заздалегідь, перед Конвенцією, д-р А. Зварун підготовив ряд матеріялів, які звернули б увагу учасників на справу Н. Строкатої. В тисячу конвертів, з великим англомовним написом „Засіб рятунку життя Ніни Строкатої" вложено такі матеріяли: 1. Двосторінковий лист д-ра А. Зваруна до членів Конвенції, в якому описано справу Н. Строкатої та можливості допомогти їй; 2. Петицію в справі Н. Строкатої до п-і Г. Сіпіли, ген. секретаря Міжнародного Року Жінки ОН; 3. Памфлет „Ніна Строката" з найновішими інформаціями про неї; 4. Ілюстрований памфлет „Ув'язнені вчені" з інформаціями про С. Глузмана, М. Плахтонюка, Л. Плюща, М. Шерера і Н. Строкату; 5. Заадресовані конверти до Н. Строкатої; 6. Блашана відзнака з написом „Допоможіть врятувати життя Н. Строкатій." В супровідному листі пояснювалося, як можна допомогти Ніні Строкатій через писання листів до амбасадора СССР у Вашінгтоні, до ОН, писання листів до неї, даючи їй моральну підтримку і організування публічної опінії в її обороні.

Напередодні Конвенції було вислано спеціяльне пресове повідомлення на 50 адрес важливіших газет, пресових агенцій, радія і телевізії в Ню Йорку. Деякі мікробіологи вислали особисті листи до „Ню Йорк Таймсу", інформуючи про Н. Строкату і ціль цілої акції. Відбуто телефонічні розмови з деякими журналістами, членами Американської секції Міжнародної Амнестії та іншими діячами, в чому був дуже допоміжний Едвард Клайн, відомий діяч оборони людських прав в СССР.

Щоб виступати в обороні Н. Строкатої легально на Конвенції, д-р А. Зварун домігся дозволу від АСМ поставити спеціяльний стенд в приміщеннях Конвенції (Гілтон готель) і розставити пресові повідомлення в пресовій кімнаті.

В часі Конвенції

Від ранніх годин, в понеділок 28 квітня 1975 року, поруч з виставочними стендами різних мікробіологічних компаній, стояв стенд з великим написом: „Рятуйте мікробіолога", який виготовив інж. Джеймс Ван Бедикс. На столі з цим написом стояли конверти з написом: „Засіб рятунку життя Н. Строкатої" і відзнаки „Допоможіть врятувати життя Строкатої". Протягом трьох днів Конвенції (доки не розійшлись всі матеріяли) стенд обслуговували, даючи інформації про Ніну Строкату та можливості допомогти їй — д-р Христя Спольська, Ґвин Дейвісон, Меріен Джірард, Меріен Ван Бединс і Керен Дель Кемпо, а також д-р Омелян Лукасевич. Протягом першого дня Конвенції 350 мікробіологів з різних країн світу взяли конверти з інформаціями і носили відзнаки Н. Строкатої.

Увечорі того ж дня д-р А. Зварун гостив добровільних працівників оборони Н. Строкатої в українському ресторані п-і Мухи Підгородецької в Ню Йорку.

На другий день Конвенції 500 мікробіологів взяли конверти і відзнаки, а на третій день їх забракло. Біля стенду відбувалися цікаві розмови про Н. Строкату. Ряд вчених-мікробіологів приходили з різними пропозиціями і думками в цій справі. Деякі з них були вже знайомі зі справою Н. Строкатої, пригадуючи собі матеріяли про неї у „Вістях АСМ". З кожною годиною, коли все більше мікробіологів з'являлися з відзнаками, тим біль-

(Закінчення на стор. 4-ій).

РАТҐЕРСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВВОДИТЬ КУРСИ ПРО РОСІЙСЬКИЙ ІМПЕРІЯЛІЗМ, НАЦІОНАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ І ДИСИДЕНТСЬКИЙ РУХ

Нюарк. — Вже у вересні цього року почнуться тут на Ратґерському університеті окремі курси про російський імперіялізм, а весною 1976 року будуть започатковані курси про національностеві проблеми і про дисидентський рух у Совєтському Союзі, поінформував проф. Тарас Гунчак з Департаменту історії цього університету. Коли йдеться про курси про російський імперіялізм, то вони почнуться одночасно на кемпусах в Нюарку і Ню Бронсвіку, а також у Доґлес коледжі. В Нюарку курс вестиме проф. Т. Гунчак, в Ню Бронсвіку проф. Траян Стоянович, а в Доґлес коледжі проф. Сімон Бекер. Підставовим підручником для студентів буде недавно опублікована збірка праць на тему російського імперіялізму, яку зредаґував проф Б. Гунчак. Ці самі професори читатимуть також курси про національностеві проблеми в СССР і про дисидентизм в СССР.

Згідно з інформацією професора Б. Гунчака, програма курсів подумана широко і всебічно та якоюсь мірою є піонерською серед американських університетів і коледжів, коли брати до уваги пов'язання таких трьох аспектів, як російський імперіялізм, національні проблеми і дисидентський рух. Успіх цих курсів і їх розвиток у майбутньому, як і розвиток цілої цієї програми залежатиме, за словами проф. Гунчака, від того, наскільки серед студентів буде заінтересування такими курсами, які значно збагатять загальну університетську програму і поширять знання про ситуацію і процеси на просторах СССР.

ПРОФ. Т. ГУНЧАК ОДЕРЖАВ ПРИЗНАННЯ ЗА КНИЖКУ „РОСІЙСЬКИЙ ІМПЕРІЯЛІЗМ"

Книжка „Російський імперіялізм", що появилася за редакцією проф. Т. Гунчака, знайшла значний відгук серед спеціялістів цього питання, про що свідчать рецензії у фахових журналах. У додатку до того проф. Т. Гунчак одержав з датою 24 квітня „авторське відзначення" за цю книжку, признане йому Нюджерзьким Технологічним Інститутом у рямках т. зв. „Авторських відзначень Ню Джерзі на 1974-75 роки".

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

МИТРОПОЛИТ УПЦ ВЛАДИКА МСТИСЛАВ ВІДВІДАЄ ЕВРОПУ

Новий Ульм, Німеччина. — „Рідна Церква", український православний церковно-релігійний журнал, який появляється в Новому Ульмі, Німеччина в ч. 102 (квітень-травень-червень 1975) інформує, що Митрополит Української Православної Церкви в ЗСА Владика Мстислав відвідає в короткім Европу. Поїздка Владики розпічнеться в половині червня ц. р. і першою зупинкою буде Англія, де Владика переведе візитацію декількох парафій УАПЦ, бо, як відомо, УАПЦерква у Великій Британії становить окрему епархію, яка підлягає безпосередньо Митрополитові Мстиславові. Після відвідин в Англії Владика Мстислав має намір побувати у Франції і можливо Німеччині. Користаючи з відвідин, церковні чинники в Европі роблять підготову до відбуття сесії Ради Митрополії.

МАРУСЯ БЕК ДОПОВІДАТИМЕ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. — З Представництва Державного Центру УНР інформують, що відома громадська і політична діячка керівник Українського Інформаційного Бюра при ДЦ УНР Маруся Бек, після двохмісячної подорожі по українських осередках в західніх стейтах, зупиниться короткий час у Вашінгтоні і Філядельфії. В суботу, 17-го травня, Маруся Бек матиме зустріч з працівниками ДЦ УНР та ГУ Товариства Прихильників УНР, а після наради, о год. 4-ій по полудні в залі „Тризуб" (4932 Н. Брови вул.) матиме публічну доповідь на тему: „Державний Центр УНР і українська еміграційна спільнота".

ВИСТАВКА КАРТИН В ЕЛІЗАБЕТІ

Елізабет, Н. Дж. — Заходами 45-го Відділу Союзу Українок Америки ім. Софії Русової буде влаштована тут в неділю, 18-го травня, від год. 9-ої рано до 2-ої по полудні в шкільній залі св. Володимира при 425 Ґрір евеню — виставка картин молодих мистців. У виставці братимуть участь. Наталія Содоль, Христя С. Юрків, Юрій Федорук та Марта Коленська.

ЗУСТРІЧ З РЕСПУБЛІКАНСЬКИМИ КАНДИДАТАМИ ОКРУГИ МОРІС

Моріставн, Н.Дж. — З ініціятиви Українського Республіканського Клюбу округи Моріс та Клюбу Молодих республіканців у Віпані відбудеться тут в середу, 14-го травня зустріч з республіканськими кандидатами до місцевих та стейтових урядів. Зустріч відбудеться в готелю „Говард Джонсон", положеного на перехресті доріг ч. 10 і 287 у Віпані. Початок зустрічі о год. 8 вечора.

КОМУНІСТИ ПЕРЕБИРАЮТЬ ВЛАДУ У ЛЯОСІ

В'єнтьян, Ляос. — Прем'єр Суванна Фума, невтраліст, назначив прокомуністичного генерала Хамоуана Буфа міністром оборони Ляосу на місце Сісукана Чампассака, репрезентанта правої фракції, який зрезиґнував в п'ятницю, 9 травня. Перший розпорядок нового міністра оборони був спрямований на те, щоб ліквідувати всякий спротив урядових військ комуністичним частинам Патет Ляо. Новий міністер заборонив будь-які рухи військових частин чи військового виряду, а також заборонив вилети будь-яких військових літаків.

У вислідї такого розвитку ситуації 12 квітня, прийшло до остаточного розкладу правих сил в Ляосі, а провідні політичні і військові діячі правого крила вже покинули країну. Не маючи іншого вибору, збройні частини, які зачислялися до правого табору і були під командуванням старшин правого напрямку, проголосили свою незалежність від т.зв. В'єнтьянського командування і підпорядкувалися безпосередньо прем'єрові, одночасно заявляючи невтральність щодо комуністичних з'єднань Патет Ляо.

Ситуація в Ляосі практично така, що комуністи вже захопили контролю ключевих позицій в країні і тепер є у процесі консолідації своїх здобутків. Рахуючись з встановленням в Ляосі комуністичного режиму, іноземні амбасади почали евакуацію з країни членів родин працівників. Плян евакуації одержала з Вашінгтону американська амбасада, в якій працює 330 осіб. Всіх американців в Ляосі нараховується 1100 осіб. Ляос покинув ген. Ванг Пао, який командував приватною армією племени Мео, а яку фінансували ЗСА з пляном не допустити до комуністичної перемоги.

Л. БРЕЖНЄВА ВІДЗНАЧЕНО „МАРШАЛЬСЬКОЮ ЗІРКОЮ"

Москва. — У додатку до цілого ряду вже одержаних різних відзнак, Президія Верховної Ради СССР схвалила дати генеральному секретареві ЦК КПСС ще одну відзнаку, тим разом вже саму „маршальську зірку". У повідомленні ТАСС говориться, що Президія Верховної Ради СССР вручила Л. І. Брежнєву „воєнний знак заслуги генерала армії — Маршальську зірку".

УККА ПІДДЕРЖУЄ ПРЕЗИДЕНТА ФОРДА В СПРАВІ В'ЄТНАМСЬКИХ ВТІКАЧІВ

Ню Йорк, Н. Й. — Дня 10-го травня 1975 р. в Українському Інституті Америки в Ню Йорку відбулися надзвичайні збори Ради Директорів, в яких взяло участь 70 представників. На пропозицію президента УККА проф. Лева Е. Добрянського, збори одноголосно схвалили піддержати президента Форда в справі в'єтнамських втікачів та вислали йому телеграму, в якій сказано:

Рада Директорів УККА, що є речником двох мільйонів американців українського походження, на своїх зборах 10-го травня 1975 р. в Ню Йорку, рішила одноголосно вислати Вам звернення такого змісту:

Трагедія, яка навістила Південний В'єтнам та Камбоджу, дві південно-азійські країни, що понад десять років були союзниками ЗСА, є не лише трагедією в'єтнамського та камбоджського народів, але і трагедією всього людства. Масові екзекуції невинного населення, брутальне нищення всіх існуючих інституцій, викорінення давніх цивілізацій цих народів комуністами є безсумнівними ознаками того, що комуністи під проводом Москви плянують для решти вільного світа.

Програвши мілітарно в Південно-східній Азії, ЗСА не можуть уникнути історичної відповідальности у

(Закінчення на стор. 4-ій).

Сенатська комісія схвалила 405 мільйонів на допомогу втікачам з Індокитаю

Вашінгтон. — У понеділок, 12 травня, Сенатська комісія для закордонних справ одноголосно проголосувала законопроєкт, який призначує на переселення і тимчасову допомогу для втікачів від комуністичної агресії в Індокитаю 405 мільйонів долярів, які можуть бути вжиті до 30 вересня 1977-го року. Минулого тижня Підкомісія асигнувань Палати Репрезентантів проголосувала ту саму суму на допомогу втікачам, але обмежила вживання цих фондів до 14 місяців. Як відомо, президент Форд вимагав на цю ціль 507 мільйонів долярів, які були б використані продовж 28-ох місяців. Хоча конгресові комісії зменшили вимагану Президентом суму, то речники Уряду заявили, що Білий Дім задоволений із рішень законодавців і що Президент може погодитися на 405-мільйонову допомогу. Коментатори думають, що ціла Палата Репрезентантів і цілий Сенат голосуватимуть в цій справі десь в кінці цього тижня.

Проф. д-ра О. Андрушкова відзначать медаллю на Сітон Голл Університеті

Савт Орандж, Н. Дж. — В часі ґрадуаційних святкувань, що відбудуться тут на Сітон Голл університеті в суботу 17 травня, д-р Осип Андрушків, професор математики, одержить медалю ім. єпископа Бернарда Дж. Мек Квейда за заслуги для університету. Проф. О. Андрушків був довгі літа головою Департаменту математики, причинився в цьому часі багато до реорганізації департаменту, між іншим до введення заавансованої програми в математичних студіях. Церемонія вручення медалі відбудеться в першій частині ґрадуаційних святкувань під час надавання дипломів студентам Коледжу гуманістичних і математично-практичних студій. В тім часі сенатор Г. А. Вілліямс одержить почесний докторат прав. В цьому році на університеті одержать дипломи понад 2,200 студентів.

З КІНЦЕМ ЦЬОГО ТИЖНЯ КАПЕЛЯ БАНДУРИСТІВ КОНЦЕРТУВАТИМЕ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, НЮ ЙОРКУ І НЮАРКУ

Ню Йорк. — З великою і оновленою програмою відома Капеля Бандуристів ім. Тараса Шевченка, осідком якої є Детройт, почала вже своє турне по більших містах ЗСА та Канади. Під кінець цього тижня Капеля загостить до метропольтальних міст східніх стейтів ЗСА і дасть концерти у Філядельфії, Ню Йорку та Нюарку.

У Філядельфії Капеля виступає в п'ятницю 16 травня, год. 7:30 вечора, в авдиторії Олней Гай Скул, вулиці Фронт і Данкеннон. Наступного дня, 17 травня, о год. 8 вечора Капеля дасть концерт у Нюарку. Концерт відбудеться в авдиторії Юніон Гай Скул, 3-та вул. Північ, Юніон, Н. Дж. В неділю 18 травня буде концерт в Ню Йорку, у Фешин Інституті, 225 Вест 24 вулиця.

Капеля виступає під диригентурою відомого бандуриста-віртуоза і композитора Григорія Китастого і своїми дотеперішніми виступами здобула собі загальне признання не тільки серед українських, але й серед неукраїнських слухачів, дістаючи позитивні рецензії фахових музичних критиків в різних містах Канади і ЗСА. „Те, що ми пережили на концерті Капелі Бандуристів, не можна схопити словами. Рідна земля говорила з нами через пісню у виконанні Капелі", — пише один слухач з Янґставну, Огайо, де концерт відбувся ще 27 квітня цього року.

Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка має свою багату і довгу історію, починаючи з часу свого заснування в 1918 році. На американський континент Капеля прибула як мистецька одиниця в 1949 році і з того часу влаштовувала кілька концертових турне. В репертуарі Капелі народна музика, козацькі пісні, церковна музика, а також композиції українських й інших слов'янських композиторів.

Капеля виступала на сході ЗСА в Піттсбургу, Па. 10 травня, в Бофало і Рочестері — 11 травня, в Сиракюзах — 12 травня, в Олбані — 13 травня. Черговї виступи в Трентоні — 14-го, в Балтиморі — 15-го, Гартфорді — 21-го, Бостоні — 22-го травня. В п'ятницю 23 травня Капеля виступатиме в Монтреалі, 24-го в Судбурах, а 25-го — в Торонті, Канада.

Американсько-совєтський „обмін" відвідинами воєнних кораблів

Бостон-Ленінград. — Для відзначення 30-річчя з дня закінчення Другої світової війни між ЗСА та СССР відбувся „обмін" відвідинами воєнних кораблів. До Бостону причалили вперше від 30-ти років два совєтські контрміноносці, узброєні керованими ракетами, а до Ленінградського порту причалили два американські контрміноносці з такими ж керованими ракетами. Американськими кораблями командував контрадмірал Джастін Ланґін, якого зустрічав совєтський контрадмірал Іван Кольчин, заступник командуючого Ленінградської морської бази. Совєтські контрміноносці прибули до американського порту під командуванням командира А. М. Калініна, якого зустрічав з американського боку віцеадмірал Стенсфілд Тирнер, командуючий Другою фльотою. У привітальних церемоніях в Бостоні приймав участь совєтський амбасадор в ЗСА А. Добринін.

Українська зовнішньополітична діяльність була темою публічного обговорення

Нюарк-Ірвінґтон. — З ініціятиви Відділу Організації Оборони Чотирьох Свобід України тут відбулися в суботу вечером, 11 травня, громадські сходини, на яких були обговорені різні аспекти української зовнішньополітичної діяльности у західньому світі під сучасну пору. З інформативними доповідями на цю тему виступали д-р Петро Мірчук та ред. Михайло Сосновський, які дали огляд політичної ситуації у світі, труднощів, на які натрапляє українська зовнішньополітична діяльність та подали свої думки щодо поліпшення метод і форм такої діяльности. Після доповідей присутні ставили до окремих доповідачів питання, а відтак відбулася дискусія над порушеними питаннями. В доповідях і дискусії заторкнено зокрема важливість систематичної і плянової зовнішньополітичної діяльности, керованої з одного політичного центру, який повинен би мати у своєму розпорядженні дослідний центр, складений з фахівців у різних ділянках, щоб в цей спосіб покінчити із шкідливим імпровізуванням та аматорщиною в українській зовнішній політиці.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Боротьба за Індокитай продовжується

Сьогодні вже можна з певністю твердити, що встановлення комуністичних режимів в Камбоджі та Південному В'єтнамі і підготова до встановлення комуністичного режиму в Ляосі не є однозначними із закінченням боротьби в Індокитаї. Навпаки, програма американців у Південносхідній Азії, що наступила десять років після програної Франції на тому обширі, дала початок до чергової — третьої — фази боротьби, цим разом між переможними комуністичними фракціями.

Комуністичний режим в Камбоджі, проклямуючи формально нейтральність, виразно здеклярував себе по боці комуністичного Китаю. У той сам час, комуністи у Південному В'єтнамі, також проклямуючи нейтральність своєї країни, не скривають своїх симпатій до Совєтського Союзу, який зі своїми европейськими сателітами заангажувався у відбудові знищених війною районів В'єтнаму. Покищо невідомо, який з комуністичних центрів матиме перевагу в Ляосі, хоч всі познаки вказують, що до голосу прийдуть китайські комуністи.

У такому контексті має свою вимову декларація камбоджських комуністів, які формально визнали, що перемогу в Камбоджі їм пощастило здобути з активною допомогою комуністичного Китаю, Північного В'єтнаму та Північної Кореї. Керівництво камбоджських комуністів підкреслило також „непорушну і вічну" приязнь з комуністичним Китаєм, мотивуючи її стратегічними моментами.

Очевидно, найвимовнішому у цьому розвитку є факт „видворення" з Камбоджі членів совєтської амбасади, які безуспішно намагалися здобути собі симпатії камбоджських комуністів, після того, як вони захопили столицю країни. Переважило тут, без сумніву" це, що СССР до останніх днів втримував дипломатичні контакти з попереднім режимом у Камбоджі, коли Пекін формально і фактично визнавав і підтримував принца Сіганука, титулярного голову тоді ще камбоджських повстанців, отже — камбоджських комуністів.

Треба припускати, що боротьба за впливи у Південносхідній Азії між Москвою і Пекіном не перейде у відвертий конфлікт - війну, а матиме характер закулісової розгри. Все таки, навіть у такій формі це не сприятиме стабілізації на тому обширі, а створюватиме нові запальні пункти з всілякими можливими наслідками у майбутньому.

Проблема Куби

Америка тепер стоїть перед складним питанням: чи продовжувати свою дотеперішню ізоляційну політику відносно Куби, чи погодитися на знесення економічних і дипломатичних санкцій, встановлених проти Гавани Організацією Американських Держав (ОАД) 11 років тому.

Протягом останніх кількох тижнів ряд ліберальних американських законодавців, між ними демократичний сенатор Джордж МекҐоверн із Південної Дакоти та республіканський сенатор Чарлс Персі із Іллиной закликали уряд ЗСА закінчити торговельне ембарґо проти Куба, бо відновлення торговельних зв'язків, на думку цих законодавців, вийде на користь обом країнам. Сенатор МекҐоверн, який недавно повернувся із 4-денної поїздки на Кубу, також сказав, що Фідель Кастро запевнив його, що „серйозно застановиться" над пропозицією МекҐоверна, щоб для поліпшення відносин із ЗСА комуністичний уряд Куби звільнив політичних в'язнів, між ними 9 американців. Інші ліберальні законодавці, як також деякі коментатори різних засобів масової інформації, вказують на те, що Вашінґтонові нема сенсу продовжувати свою дотеперішню політику відносно Куби, коли все більше південноамериканських держав, які 11 років тому голосували за встановленням санкцій, відновлюють торговельні й дипломатичні зв'язки з Гаваною. Ще інші твердять, що ЗСА повинні бути послідовними в своїй закордонній політиці, бо коли нав'язують кращі стосунки з червоним Китаєм і визнають комуністичний уряд Совєтського Союзу та уряди комуністичних держав Східньої Европи, то повинні також встановити дипломатичні та економічні зв'язки з комуністичною Кубою.

Натомість інші законодавці та коментатори твердять, що ЗСА повинні продовжувати свою дотеперішню політику відносно Гавани, бо хоча кубинські лідери заявляють, що нібито бажають жити в згоді з усіми країнами Західньої Півкулі, то Куба продовжує „експортувати революцію" до інших латиноамериканських країн і продовжує дуже часто нападати на Америку грубою лайкою в Об'єднаних Націях та на інших міжнародних форумах. Деякі законодавці, як республіканський сенатор Джеймс Баклі з Ню Йорку, твердить, що совєтське КҐБ до великої міри перебрало в свої руки контролю над кубинськими розвідчими чинниками, в такий спосіб поширюючи впливи Москви в Західній Півкулі. Існують також підозріння, що СССР розбудовує на Кубі бази для підводних човнів, що становило б серйозну загрозу для безпеки ЗСА та інших держав цієї Півкулі. Доки Куба на ділі не докаже, що дійсно бажає „відпруження" з Америкою і доки Гавана не перестане бути агентом СССР в цій частині світу, доти Вашінґтон не повинен змінювати своєї дотеперішньої політики — твердять більш консервативні законодавці та коментатори.

Інтересно, що в теперішніх дебатах і арґументації відносно зміни американської політики щодо Куби цілком іґнорується дотеперішній досвід „співжиття" з комуністичними системами. Історія не визнає міркувань про те, „Що було б, якби було", але світ цілком певно виглядав би сьогодні інакше, якби Америка в 1933-му році не була визнала встановленого підступом, розбоєм і насильством та явною агресією рабовласницького Совєтського Союзу. Останні події у Південносхідній Азії є найновішою лекцією розбишацько - підступної вартости домовлень про „співжиття" та „відпруження" з комуністами, з яких досі черпали обильні користі тільки комуністи. Вуло б наївністю очікувати чого іншого від зміни теперішньої американської політики відносно Куби.

А. Юриняк

ПЕРЕДІСТОРІЯ В'ЄТНАМСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

По знищенні нацистського агресора - тирана в Другій світовій війні логічно виглядало б — і цього палко очікували сотні мільйонів людности земної кулі! — повалити й тирана комуністичного, отого кремлівського „батька народів". Якраз у тім часі це було можливе без великого проливу крови: варто було лише поставити Сталінові ультиматум, підкріплений монопольним — у тім часі — посіданням „гірошімської зброї". Можна не сумніватися, що „генералісимус" не захотів би ризикувати і попросив би азилю, напр., у Швайцарії, чи, може навіть, у тих же ЗСА, очевидно, інкоґніто.

Не вчинивши цього, західні альянти, а найперше ЗСА, змушені були льояльно виконувати Ялтанський та Потсдамський договори, в тому й ганебні параграфи про видачу Совєтам на знущання й смерть десятків тисяч старих емігрантів і сотні тисяч нових утікачів із сталінського „раю". (Варто лише пригадати трагедії в Лісиці, Кемптені, Манґаймі, де люди розбивалися, падаючи з вікон, перетинали бритвами собі горло і жили, аби не датися в руки совєтським репатріяторам).

Дозвіл і сприяння цій ганебній людоловлі лягли незмивною плямою на обличчя Англії й ЗСА, бо ж це було кричущим запереченням їх свободолюбних гасел, з якими західні альянти йшли в бій проти німецького агресора.

Так почався моральний упадок ЗСА, що згодом мусів спричинити й упадок фізичний, чи пак матеріяльний: це вже такий закон людського суспільства.

Мабуть, чи не перший яскравий вияв загрозливих процесів деморалізації нашого суспільства виявився в часі Корейської війни. Під матеріяльним оглядом наша держава була тоді в зеніті розквіту й сили. Але брак розумної цілі, властивої підстави нашого анґажування в збройний конфлікт між розірваними, з примхи великих потуг, обома частинами Кореї, — призвів до першої великої конфузії американського вояка, вивінуваного в п е р ш оряду зброю: мавши вже в своїх руках усю північнокорейську територію (завдяки блискучому маневрі головнокомандувача ген. МекАртура) американське військо, разом з іншими частинами Об'єднаних Націй, мусіло відійти аж на 38 паралелю перед „китайськими добровільцями", утративши таким чином усю попереду здобуту територію. Бо так подиктував Білий Дім, дотримуючись політики стриму агресора, а не перемоги над ним. А що Мек Артур, як справжній вояк - полководець, з цим не погоджувався, то його з командування знято.

Пізніше прийшла війна у В'єтнамі — справжня комедія і трагедія разом. Комічні ролі в'єтнамського „лицедійства з танками і гарматами" взяли собі американці, полишивши п і вденнов'єтнамцям грати ролі трагічні або бути статистами. Щоправда, наші вояки „пошивалися в коміків" проти своєї волі, слухаючись приписів Білого Дому. Гротесковий комізм тих приписів полягав у тім, що вони наказували американському війську „воювати, але не перемагати", воювати так, щоб не завдавати ворогові поразки і не здобувати території, а лише стримувати його, не давати йому просунутися на південь від 17-ої паралелі.

Ясно, що така дивачна настанова щодалі то більше знеохочувала вояків — у тім числі і південнов'єтнамських, доводячи їх кінець-кінців до повної деморалізації. Адже ніяке військо не стане воювати, якщо в нього наперед відбирають можливість перемоги. Ясно і те, що ця „комічна" метода провадження війни поступово оберталися в трагічну, бо улягаючи щодалі більшій деморалізації, військо не могло вже не те, що вперед іти, а навіть на місці встояти.

Дальший перебіг подій у В'єтнамі відомий: наш уряд мусів чинити розпачливі зусилля, щоб домогтися перемир'я — аби дати змогу своєму війську сяк-так „відв'язатись від ворога" і мерщій сісти на кораблі та літаки для повернення на батьківщину. Там залишалося якусь частину військових і цивільних дорадників, щоб допомогти п і в д еннов'єтнамцям за час перемир'я „стати на власні ноги" для дальшої боротьби. Досить дивне було це перемир'я, бо загони В'єтконгу не визнали, а Північний В'єтнам, хоч формально визнавав, але не дотримувався і його військо продовжувало „просочуватись" на територію Південного В'єтнаму.

Нарешті цієї весни (1975 р.), використовуючи чвари поміж різними групами південнов'єтнамського проводу, а також явну нехіть американського К о нгресу без кінця - краю бути „доляровим лікарем" для свого південнов'єтнамського союзника, Ганой і В'єтконг натиснули і за кілька тижнів „воз'єднали" собі увесь Південний В'єтнам.

Ми не знаємо розмірів

Згідно з газетними вістками, один з наших летунів, які рятували американську і місцеву людність, вивозячи її з Сайгону, промовив до нашого посла Мартина (мабуть, пригадавши знані в історії слова Косцюшки при капітуляції Варшави перед росіянами): „Фініта ля комедія! Фініта ля трагедія!"

(Закінчення на стор. 3-ій)

К. Крупський

„ПЕРЧЕНА" ПРОПАГАНДА

2

Очевидно, „за одним махом" московські агенти з „Перцю" називають „Українські вісті" „націоналістичною" газетою, бо так їм цей раз вигідніше.

Треба мати на увазі те, що тираж „Перцю" сягає 3-х мільйонів примірників, і необережні еміґраційні статті, як наведена з „Українських вістей", роблять, на жаль, прислугу не Україні.

В 23-му числі „Перцю" за 1972 рік надрукована стаття Ярослава Галана „Від Петлюри до Петлюри", в якій Галан намагався зробити вислужниками Берліну Петлюру, Коновальця, Скоропадського, Мельника і Бандеру та багатьох інших борців за волю України. Читаєте той пасквіль, і вам стає зрозумілим, за що вбито цього українського ренеґата. Вздовж статті Галана в половину ширини листка є карикатура „Залицяльник": На тлі контурів індустріяльних споруд стоїть вродлива молода жінка, що мала б символізувати Україну. Вона, склавши руки, дивиться на малого обідранця в синьо - жовтій шапці із шликом і тризубом. Він простяг до України руку з написом — „Я тебе люблю, я по тобі сохну..." Під ілюстрацією напис — „Він за нею сохне, а вона й не охне".

На цілій останній сторінці червневого числа „Перцю" за 1973 рік видніє карикатура, що зветься — „Шакали ховаються за лева". Тут, за великою статуєю англійського лева вигідно примістились три розбійники, озброєні автоматами, пістолями і сокирами (сокири також з тризубами). В написі до карикатури сказано про „фашистських найманців", які знайшли притулок в Англії, і нарікається, що „англійський уряд відмовляється видати військових злочинців радянським властям. Створюється враження, що уряд Англії узяв на поруки п р о фесіональних убивць".

В липневому числі за 1973 рік видніє карикатура п. н. „Молитва приречених". На ній також представлено трьох кримінальних типів, з револьверами в кишенях, один — з сокирою. Вони „моляться" Гітлерові Тут також всуміш гакенкройци, синьо - жовті стрічки, кадила з тризубами і напис „антирадянщина". Під карикатурою поданий текст „молитви" до „бога" — „пресвятого Адольфа". Ця карикатура присвячена переговорам Совєтського Союзу з Фдеративною Республікою Німеччини.

У серпневому числі „Перця" за 1973 рік є ще одна карикатура українських націоналістів, що говорять у мікрофон „Радіо Свободи", у замітці до неї сказано про „антирадянську пропаганду", яку ведуть „українські націоналісти", а особливо набив руку на цьому ремеслі, мовляв, президент „горезвісної" УНРади, Микола Лівицький. (Очевидно, дасться і відповідна „біографія", покликання на зв'язки з „фашистами" і т. п.).

Багато подібних до наведених „жартів" знаходимо в журналі „Перець" і донині. Всі вони примітивні і страждають браком найелементарнішого смаку, тож, віримо, що навіть наші темні „прогресисти" в Канаді дознаються небожата, чия на московських імперіялістах шкура „та й засудять, — і премудрих немудрі одурять", — як сказав колись поет.

„Перець" під диктат з Москви очорнює наші святощі — наш прапор, герб й світлі постаті нашого минулого. Очевидно, ніхто з українців у вільному світі не вірить цій наклепницькій дешевій пропаганді „Перцю". Болючим і сумним є тільки факт, що підсовєтських українців примушують до такої низької ролі — висміювати історичне минуле свого народу.

Наприклад, ми не зустрічаємо в польській комуністичній пресі, чи навіть в самій російській підсовєтській, подібне висміювання противників їхнього комуністичного уряду, які живуть за кордоном, не говорячи вже про історичні постаті, події.

Чи всі читачі в Україні вірять в-те, що пише „Перець" про українську політичну еміґрацію? На це питання можемо відповісти не припущенням, а фактом. Напевно, що Вячеслав Чорновіл, Іван Дзюба, Валентин Мороз та сотні інших українських людей, вихованих під новітньою московською займанщиною, читали перцеву пропаганду, але помимо цього вони не вірять їй. Наприклад,Чорновіл протестував проти неперебірливих нападів совєтської - української преси на еміґрацію.

Українцям ідеться про щось більше, ніж непогодження з політичною системою, накиненою нам Москвою. Кожен українець, свідомий своєї національности, не може погодитись з національним поневоленням України, і тому в московську класифікацію „українських буржуазних націоналістів" попадає кожен той, що бажає національної незалежности Україні. Ми, українська еміґрація, ніколи не погодимось з національним поневоленням України і це наше непогодження передамо нашим нащадкам. Українська еміґрація — це не фашистська партія, на вимирання членів якої очікують московські верховоди в Україні. З дороги цих ідеалів не зведе нас і найхитріша пропаганда. Ми твердо віримо в те, що та пропаганда, так як і досі, не знищить національної свідомости серед українського народу в Україні.

Про перфідність московсько - большевицького колоніялізму слушно сказав І. Дзюба, що „колоніялізм може проявлятися не тільки в формі прямої дискримінації, але й у формі „братерства", і це останнє дуже характерне для російського колоніялізму..." („Інтернаціоналізм чи русифікація", ст. 125). Шкода, що він „розкаявся", але вимушене розкаяння Дзюби зовсім не означає зламання ідеї української національної свідомости в самій поневоленій Україні.На місце Дзюби приходитимуть нерозкаяні Морози, і так довго, аж поки український нарід стане господарем своєї країни. В це ми твердо віримо, почуваючись не „запроданцями" і „зрадниками", якими нас всіх хоче бачити „Перець", а вірними синами українського народу в Україні. Ідеться не про якусь „антирадянщину", яку для окозамилювання висуває „Перець", а йдеться про наш спротив російському колоніялізмові і р у с и фікації в Україні, з чим кожен, хто любить Україну, ніколи не погодиться.

(Кінець)

У 25-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО ЛІКАРСЬКОГО Т-ВА ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ

НАУКОВІ ЗДОБУТКИ УКРАЇНСЬКИХ ЛІКАРІВ

Написав д-р Ростислав Сочинський

1

За останніх 25 років українські лікарі поза межами Батьківщини зробили дуже великий вклад в українську медичну науку.Це сталось у рамах наших наукових інституцій (Наукове Т-во ім. Шевченка, Українська Вільна Академія Наук, Український Вільний Університет тощо) у формі фахових доповідей, публікацій у їх виданнях, а пізніше на сторінках „Лікарського Вісника" та інших видань УЛТПА. Понад 1,000 рефератів відчитано на т. зв. „Ширших Сходинах" 15-ти Відділів Т-ва в ЗСА і Канаді.

Одначе найбільш важливими подіями, які варто записати на сторінках української медицини, були Наукові З'їзди, які відбувалися вже від початку існування нашого Товариства, хоч і в іншій формі як сьогодні.

Від 1956 року Наукові З'їзди українських лікарів і стоматологів ЗСА і Канади відбуваються регулярно що два роки.Вони стали важливою частиною діяльности УЛТПА. Кожний з них був проявом життєздатности не тільки нашої професійної організації, але також усього українського лікарського загалу, був прикладом живучости думки, доказом, що медицина й споріднені з нею науки, це — для наших колег не звичайне ремесло, як засіб заробітку, але благородне звання і покликання. Лікувальне мистецтво, це — не мертве вивчене знання, а наука, яка базується на безперервному контакті з живою людиною та її оточенням, на безустанному намаганні збагнути усі таємниці життя та корисні й шкідливі впливи середовища, на стремлінні зробити людину переможцем над всілякими д е структивними силами.

Наукові З'їзди — це не гучна політична демонстрація, але вимовний вияв наших внутрішніх сил, доказ, що ми не відстаємо ні в чому, а то й перевищуємо інші національні групи на цьому континенті. Цей доказ дали лікарі і тут роджені, як діти давніх імігрантів, і новопребулі, політичними обставинами змушені покинути батьківщину, які, тиняючись по різних країнах, — опинилися тут на чужому терені, без знання мови, життєвих правил і звичаїв цієї гостинної, але й доволі суворої країни. У відносно короткому часі ми зуміли знайти й закріпити ґрунт під ногами, створити собі міцні позиції, видати з себе пильних практикуючих професіоналістів, здібних спеціялістів, науковців, професорів медичних шкіл і навіть учених, які на одних саме З'їздах мали змогу, як прелеґенти, поділитися із слухачами своїми науковими осягами і спостереженнями та поінформувати загал колеґ живим словом про найновіші події та здобутки в медичнім науковім світі.

Не вистачає виконати наш обов'язок у відношенні до пацієнтів, нашої професійної організації та українського суспільства, треба також про це інформувати нашу громаду. Члени нашого Т-ва дають великий вклад своєї, не тільки лікарської, але й позапрофесійної праці та своїх здебільша „княжеських" грошових пожертв у скарбницю нашого суспільного життя. Про це свідчать зібрані факти і цифри, про які мало хто знає. Саме при нагоді Наукових З'їздів, де наші колеґи зустрічалися з громадянством, робилися підсумки цієї діяльности, щоб поінформувати загал і дати факти для реєстру в історію української іміграції в Північній Америці.

На розваґових частинах Наукових З'їздів, які включали концертові виступи наших вокальних, музичних і театральних, молодших, заслужених, професійних і аматорських талантів, бенкети й балі, — ми гостили тисячі представників українського громадянства. Це допомогло затіснити й скріпити взаємовідносини не тільки з іншими організаціями, але й з широким загалом. Майже кожний З'їзд мав дуже прихильний відгук серед нашої громади в Америці, Канаді й інших країнах західнього світу у формі прихильних згадок і статтей в українській пресі й передач у радіо. Дуже часто місцева американська і канадська преса в містах, де відбувалися З'їзди, писала про них, не раз у дуже обширних репортажах, подаючи подробиці нашої одісеї, наших здобутків та тяжкого положення батьківщини.

(Продовження буде)

Омелян Пріцак

ПАМ'ЯТІ ВОЛОДИМИРА ЮРКОВСЬКОГО

1

До осени 1973 року лише невелике коло нюйоркчан старших, особистих його знайомих, — знали емерита Володимира Юрковського. Від осени 1973 року ім'я Володимира Юрковського облетіло усі міста й місцевості, де живуть українці, в обох Америках, в Австралії в Европі; і то не тільки у Німеччині або Франції, але і в Польщі, Чехо-Словаччині тощо.І щонайважніше, це прізвище нового мецената української науки дійшло і на Україну.

Усюди викликало воно подив, пошану і любов до тої незвичайної, хоч в основному дуже скромної, людини, а разом з тим почуття гордости і вдоволення, що українська еміґрація могла видати такого сподвижника.

У чому значення подвигу Володимира Юрковського?

Він — „старий еміґрант" — став першим загально-українським філантропом на велику скалю, 'і при чому у тій характеристиці слово „великий" є спеціяльно підкреслене. Воно не тільки відноситься до великої суми переданих грошей (понад 150,-000 дол.), але до великої громадської постави, розуміння конечности пріоритетів.

Сама ідея філантропії давня, вона виникнула, як постали релігії вищого типу, що базуються на об'явленні. Власне служителі культів перебирали на себе опіку над голодними, бідними та каліками, а теж подорожніми і чужинцями, і будували при своїх храмах гостинниці та перші шпиталі для допомоги потребуючим.

Одначе сам термін філантропія, зрештою як майже усі основні терміни нашого культурного побуту, є грецького походження. Воно означає — „любов до людини".

Власне стародавні греки надали філантропії розмаху та вищої доцільности. Ось, напр., багатий атенець на ім'я Кимон, що любуючися у культивуванні природи, створив славні у той час городи і парки, подарував їх громадянам свого „полісу", цебто містові — державі Атенам, для загального користування.

У християнськім середньовіччі ми бачимо широко розвинуту систему фундацій для церковних інституцій, зокрема для манастирів, що в ті часи були огнищами культурної і наукової праці та допомоги хворим і бідним.

Тут можна назвати ім'я першого відомого філантропа України — варяга Шимона — Симона, що перед битвою на ріці Альті у 1068 році подарував Печерському манастиреві під Києвом свій дорогоцінний пояс із чистого золота і тим самим уможливив побіду Успенського Собору Печерської Лаври. Його ім'я увіковічнене у чудовій главі йому присвяченій у Патерику Києво-Печерського манастиря.

3

Спеціяльне поширення мала філантропія в ісламському та жидівському світі.

Ісламські фундації крім допомоги бідним та хворим звертали спеціяльну увагу на науку та бібліотечну справу. Кожного подорожника (европейця чи американця) до Царгороду — Істамбулу, що мав змогу дещо глибше простудіювати оте предивне вічне місто, ніж це роблять поверховні туристи, вражає, що у кожному кварталі тієї столиці є щонайменше одна, а то й більше приватних середньо-вищих шкіл (т. зв. медресе і звичайно в ансамблі будинків соборного храму — мечеті), та окремий будинок із приватними збірками рукописів. Ті установи є продуктом ісламської філантропії, системи приватних фундацій більших і менших, які в ісламському світі мають назву вакф (однина; множина — вукуф).

Усе це було можливо тому, що ідея жертви є основою у системі релігії Ісляму. Один із її п'яти „стовпів" (рукун) є т. зв. закат, або обов'язкова пожертва великої частини особистого майна на філантропічні цілі; крім того мусулманина, цебто визнавця ісляму, заохочували до садака, тобто складання добровільної пожертви на ті ж цілі.

Також у жидівській релігії, як у старо-єврейській так і новочасній, філантропія займала і займає одне із центральних місць. У давні часи кожен сьомий рік, або „сабатикал", як теж кожен п'ятнадцятий, або ювілейний рік зобов'язували багатих звільняти від боргів своїх боржників.

Після збурення Єрусалиму філантропія стала базою, на якій держалися і держиться жидівська солідарність, основа жидівської ідентичности та національної свідомости, при тому жиди виробили вищого типу філантропію. Вона ведеться після точно обдуманого і науково обоснованого пляну, в якому з одного боку установлється потенціяльна сума, а з другої — система пріоритетів у видатках. У тім всім спеціяльна увага звертається на те, щоб не збанкрутовані політики чи нечесні „дільці" мали відповідальність за видатки, а одиниці найбільш віддані ідеї філантропії та люди випробованої чесноти.

В останньому виданні „Жидівської Енциклопедії" подані дуже цікаві та імпозантні числа у гаслі „філантропія", які дозволяють нам зрозуміти причину жидівської сили та невмиручости.

Ось у 1969 році жидівські філантропічні організації зібрали 410,905,710 долярів. З них видано на медичну опіку жидівських громад 5,720,-675 дол., на релігійне жидівське виховання 25,026,481 долярів, а на жидівську науку (в першу чергу університети Брендайс та Єшіва) — 73,085,863 доляри, а фонд допомоги державі Ізраїль становить 207,065,822 доляри.

(Продовження буде)

Командувачі збройних сил Домініканської републіки зрезиґнували

Санто Домінґо. — Минулої суботи, 10 травня, міністер військових справ та головнокомандувачі армії, фльоти і військового летунства Домініканської републіки зрезиґнували, заявляючи, що не можуть далі підтримувати політики президента Иоакіна Балягера, який править тією державою від 1966-го року. Заяву про поголовну резиґнацію всіх військових лідерів проголосив адмірал Рамон Хіменез, який до минулої суботи займав пост міністра військових справ. Зразу після цього проголошення, домініканський уряд повідомив, що президент Балягер перебирає в свої руки контролю над всіми збройними силами країни, а також сповнятиме функції міністра військових справ. Коментатори думають, що командувачі збройних сил зрезиґнували, бо вважають, що методи правління Балягера є надто диктаторські. У понеділок, 12 травня, президент Балягер призначив ген. Хуана Вушана Хавієра на пост міністра військових справ, а також призначив нових головнокомандувачів для армії, фльоти і військового летунства.

ПЕРЕДІСТОРІЯ В'ЄТНАМСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

масакри, вчиненої комуністичними переможцями в Сайґоні і взагалі в Південному В'єтнамі. Побоюємось, що вона начислює і начисловатиме сотні тисяч жертв, отже мільйони людських трагедій, враховуючи сюди й жертви довготривалих воєнних операцій. Та чи це навчить когось (маємо на увазі найперше великі потуги сьогоднішнього світу? Навряд. Зате нема сумніву, що поразку південнов'єтнамців (як і камбоджеських противників комунізму) світова опінія приймає як поразку З'єднаних Стейтів Америки.

І в цім, власне, найбільша загроза для ще вільної від комуністичної неволі частини світу. Є бо багато познак того, що за прикладом В'єтнаму захочуть „воз'єднатися" Корея. Китай з Тайваном, далі Східня і Західня Німеччина. Чому бо, справді. Німеччина має бути розірвана?! Захід, — властиво НАТО, — не вміє чи не хоче її об'єднати, то це залюбки зробить Москва, яка в тім випадку зможе зайвий раз пописатися в ролі ініціятора й „оборонця" національної справедливости, в ролі „направлювача" вчиненої німцям кривди! Дарма що від такого „добродійства", „воз'єднана" німецька людність довго стогнатиме. Але принцип („один народ — одна держава") слушний — не заперечиш!

І на цім місці ми хочемо з усім притиском підкреслити далекосяжну в згубних наслідках нашу звичку: усе міряти доляром, матеріяльним успіхом. Ще в минулому столітті американське суспільство не було в такій мірі зматеріялізоване, і свої великі осяги і розріст завдячувало ідеалістичним цілям своїх перших державних мужів і провідників, на яких взорувався, і загал людности. Нині ж так званий „американський стиль (спосіб) життя" (амерікен вей оф лайф) — це культ долира, „роблення гроша". Долярстав мірилом успіху не лише в житті окремої людини, але й цілого суспільства, держави. Впарі з цим відходили на задній плян, знеціннювались і затрачувались духові вартості життя — особистого і суспільного. В погоні за „зеленими" не було часу дбати за духову сторінку життя, за „душу".

І коли в старих суспільствах Европи, які давно вже пережили свої ідеалістичні періоди „лету угору" до національної і особистої волі та державної суверенности, „американський стиль життя" сприймався як щось цілком зрозуміле і рідне, то зовсім інакше було в Азії, зокрема в Індокитаї. Тут фанатичний комунізм Го Чі Мінґа відразу зумів узяти собі на службу ідею національного об'єднання обох частин В'єтнаму і цілковитої ліквідації будь - якого чужоземного втручання до справ суверенного В'єтнаму.

Це була справді поривоюча ідея, що промовляла до душі народу, недавно ще залежного від чужинного панування. „Американський спосіб життя", що з ним наше військо і цивільні дорадники прийшли в Південний В'єтнам і встряли у війну з комуністами, сприяв лише більшому поширенні тут корупції та спекуляції, бож він закликав збагачуватись, а нічого ідейно вартісного не протиставив комуністично - національному фанатизмові північнов'єтнамців і повстанців В'єтконґу. Словам — супроти справді ідейного і зрозумілого всенаціонального об'єднання і повної суверенности ми протиставили в Південному В'єтнамі свій „доляровий спосіб життя", та й то лише до 17-ої паралелі!

То пізніше розкривана байка - правда, що комуністи своїх обіцянок не дотримують, і в об'єднаному В'єтнамі голос південнов'єтнамців - демократів ледве чи буде чутно. Важливо в слушному часі і слушному місці виступити з ефективними гаслами. А це наші противники потрапили зробити.

Залишається сказати кілька речень на кінець. Коли попереду ми висловились про загрозу для вільного світу в'єтнамського „воз'єднання" (як прикладу, за яким можуть піти Корея, Тайван, Німеччина), — то на цім місці хочемо додати; але об'єднання таке, що засяг вільного світу не зменшує, а збільшує; таке, щоб „воз'єднаній" людності дійсно світило сонце з неба, а не з московського Кремлю!

Тож дуже шкода, що, маючи силу і шанси лідерства світу, ЗСА частенько виступають з невластивими, сказати б, „б е з душними" гаслами й прапорами.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п.

проф. д-ра Василя Стецюка

Члена-Основника Школи Українознавства в Джерзі Ситі, Н. Дж. і інспектора Шкільної Ради УККА,

Складаємо 25.00 дол.

на Наукове Товариство ім. Шевченка.

ШКОЛА УКРАЇНОЗНАВСТВА І Т-ВО „РІДНА ШКОЛА" в Джерзі Ситі

Похоронено Володимира Юрковського

В суботу 12-го квітня 1975 р. на українському цвинтарі в Бавнд Бруку похоронено людину, яка записалася золотими буквами поміж, на жаль нечисленними, меценатами в українській громаді, які б жертвували на першорядну українську ціль усе своє майно, труд праці цілого життя. Володимир Юрковський маловідомий за довгий час свого життя став відомим ширшим колам нашої спільноти на схилі життьового шляху, пожертвувавши на українські студії в Гарвардському університеті понад 150,000 долярів.

Володимир Юрковський

Помер бл. п. В. Юрковський 8-го квітня ц. р. після довгої недуги і лікування в Нюйоркському ветеранському шпиталі. Кілька днів перед смертю Покійний прийняв Найсвятіші Тайни. Панахиду відправив в похоронному заведенні Петра Яреми о. Іван Ткачук дня 11-го квітня. Він, прощаючи свого парафіянина, підкреслив його євангельську любов до своєї рідної громади; ту любов бл. п. Юрковський виявив прекрасним вчинком, справді княжим даром на українську науку. Опісля прощав Покійного голова ФКУ, мґр Степан Хемич. Він — найближчий приятель св. п. В. Юрковського і опікувався ним до самої смерти. Біля домовини вміщено дві китиці квітів: одна від Иосифа і Анни Іванівих в імені всього членства ФКУ, друга із написом — „Великій Людині — велика подяка — Український Гарвардський Центр".

Наступного дня о. І. Ткачук відмовив останні молитви над домовиною Покійного в похоронному заведенні, після чого домовину перевезено до православної української церкви „Всіх Святих" при 11-ій вулиці в Ню Йорку. По відслуженні Заупокійної Літургії учасники похорону супроводили тіло Покійного на цвинтар до Бавнд Бруку.

Над гробом попрощав мецената Гарвардського Центру його голова й перший професор катедри історії України ім. Михайла Грушевського — Омелян Пріцак. На широкому тлі історії й значення меценатства для розвитку науки і культури, зокрема українського народу, який в періодах державности міг проявлятись лише завдяки меценатам, проф. Пріцак оцінив пожертву Покійного Володимира Юрковського, як справжній подвиг однієї людини на полі української культури.

Після похорону в сусіднім мотелі, що його адмініструють наші земляки, відбулася традиційна тризна, якою проводила д-р Ірена Падох, голова Відділу ФКУ в Ню Йорку. В тризні, як і в похоронних відправах, узяли участь тричленна делеґація українських студентів Гарвардського університету, якої представник Андріян Сливоцький заявив, що вчинок покійного В. Юрковського це не лише блискучий приклад жертвенности до наслідування, але це одночасно вимога до молодих українських людей йти таким шляхом, щоб виправдати сподівання і довір'я Покійного до тих, які будуть користати з його меценатства, спеціялізуючись в українознавстві. Промовляли ще о. Іван Ткачук, Анна Іванів, Богдан Тарнавський, мґр Степан Хемич, д-р Ярослав Падох й суддя Микола Шпитко.

По закінчені тризни студенти повернулись ще раз на цвинтар, щоб ще раз над могилою незабутнього мецената проказати щиру молитву.

На адресу Головної Екзекутиви ФКУ вплинуло кілька десятків листів від членів ФКУ, в яких вони висловили пошану до бл. п. Володимира Юрковського. Багато людей склало грошові датки на українські студії в Гарварді замість квітів на могилу мецената. А в сороковий день смерти В. Юрковського за старанням Головної Екзекутиви ФКУ і поодиноких Комітетів ФКУ будуть відслужені Заупокійні Богослуження в православній і католицькій церквах в Бостоні, в Ню Йорку, в Рочестері, в Балтиморі і в багатьох інших місцевостях.

Окреме число „Вістей ФКУ" буде присвячене В. Юрковському і появиться друком у сороковий день його смерти. А в першу річницю смерти цієї небуденної людини відбудеться в будинку Українського Наукового Інституту в Кембрідж, Массачусеттс (на кемпусі Гарвардського університету) відслонення погруддя Покійного в бронзі, роботи українського скульптора маестра Михайла Черешньовського.

Сл п. Володимир Юрковський і його добрі діла житимуть вічно в умах і серцях майбутніх українських поколінь.

В. Т.

Електростанції вживатимуть вугілля замість нафти

Вашінґтон. — Федеральний уряд у середу, 7 травня, повідомив, що розпочав заходи, щоб електростанції та інші підприємства громадського користування вживали вугілля замість нафтових продуктів і природного газу. Ще 11 місяців тому був схвалений закон, який дозволив Урядові вимагати від комунальних послуг переходити на вживання вугілля, щоб в такий спосіб заощадити малі запаси нафти і природного газу, але введення в життя цього закону розпочнеться щойно тепер, бо треба було узгіднити нові правила із законом збереження довкілля. Френк Зарб, адміністратор Федерального Енерґетичного управління, повідомив, що 9 електростанцій в стейтах Середнього Заходу вже одержали доручення розпочати вживати вугілля замість нафти чи природного газу та що ряд підприємств громадського користування в східніх стейтах незабаром одержать подібні доручення. Перехід на вживання вугілля може потривати довший час, бо деякі власники електростанцій можуть внести клопотання до суду, твердячи, що така переміна може бути дуже коштовна для них і для споживачів, а товариства збереження довкілля можуть виступати проти вживання вугілля, яке занечищує повітря багато більше ніж нафта чи природний газ.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ ІНК.

з жалем повідомляє Колеґ-Музик і Українське Громадянство, що 10-го квітня 1975 р. в Детройті, Міш., відійшов у Вічність

✝

Проф. БОГДАН САРАМАГА

заслужений педагог, диригент і композитор.

•

ВШ. Родині Покійного складаємо глибоке співчуття.

ПРЕЗИДІЯ УМІ

Посвячення пам'ятника

на могилі нашого незабутнього Мужа і Батька

БЛ. П.

МИХАЙЛА ПОЧТАРА

відбудеться в НЕДІЛЮ 18-го ТРАВНЯ 1975 р.

о год. 4-ій по пол. на

УКРАЇНСЬКОМУ ЦВИНТАРІ В БАВНД БРУКУ, Н. Дж.

ДРУЖИНА і ДІТИ

✝

Ділимося з Рідними, Приятелями та Знайомими сумною вісткою, що в неділю, 11-го травня 1975 р. о год. 9:30 ранку, упокоївся в Бозі на 52-му році життя, наш Найдорожчий

ЧОЛОВІК, ТАТО, СИН і БРАТ

бл. п.

СТАНИСЛАВ МАТАЛА

ПОХОРОН відбудеться в четвер, 15-го травня 1975 року о год. 9:30 ранку з похоронного заведення L. De Luca Mayflower Funeral Home, 6022 Bay Parkway, Brooklyn, N.Y. 11204.

Горем прибиті:

МАРІЯ — дружина
КАРОЛИНА — мама
ЄВГЕН — брат у Франції
ІВАН і ВОЛОДИМИР — брати в Краю
СТЕФАНІЯ — сестра в Краю
ГАЛИНА КОҐУТ з родиною — двоюрідна сестра в Каліфорнії
ЕМІЛІЯ СМОЛІНСЬКА з родиною — двоюрідна сестра в Клівленді
Ближча і дальша Родина в Америці і в Україні

Ділимося сумною і болючою вісткою, що 1 травня 1975, в пополудневих годинах відійшов від нас у засвіти, наш Найдорожчий МУЖ і БАТЬКО

✝

бл. п.

ОЛЕКСАНДЕР РАДКЕВИЧ

Світлої пам'яті Олександер народився в Гаях, біля Львова, в родині о. Евстахія і Олени Радкевич. Покійний був знаний як щирий патріот, глибоко віруючий і практикуючий оборонець нашої української католицької церкви, та як відданий і ревний працівник нашого українського національного руху. Ціле своє життя присвятив боротьбі за кращу долю свого народу. Перейшов геєнну у львівських Бриґідках, Березі Картузькій, відтак в концентраційних таборах Бухенвальду і Аввіцу. З підірваним здоров'ям опинився на ласкавій канадійській землі — де дальше журився, болів і віддав свої останні сили в ім'я добра для народу.

Тяжким горем прибиті:

ЕВГЕНІЯ — дружина
ОЛЕКСАНДРА — донька
ЮРКО з дружиною — син
МИРОСЛАВА КУЧМЕНДА — сестра з родиною
РОМАН — брат з родиною в Австралії
ДЗВІНКА і ІГОР КОМАРЯНСЬКІ
ПАВЛО, ВОЛОДИМИРА і ІГОР ГОЛИНКИ
СТЕФАН ГАНИЦЬКИЙ з родиною
ОЛЕКСАНДЕР ГАНИЦЬКИЙ з родиною
СОФІЯ і ВОЛОДИМИР ГАВУР з родиною

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в середу, 7 травня 1975 р. з похоронного заведення Кардинала до церкви св. Миколая, а опісля на кладовище Парк Лавн в Торонто, Канада.

✝

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Друзями і Знайомими, що 10-го травня 1975 року, по тяжкій недузі, відійшов у Вічність на 77-му році життя, наш Найдорожчий БАТЬКО, ДІДУНЬО і ВУЙКО

бл. п.

ІВАН БАНДУРА

народжений 19-го квітня 1898 року в селі Пуків, Рогатинського повіту, б. телеграфіст і начальник в с. Пукові, книговод кооператива, вихованик молоді при Т-ві „Луг", б. член хору „Думка" та церковних хорів, любитель і актор аматорських гуртків.

ПАНАХИДИ будуть відправлені в середу і четвер, 14-го і 15-го травня 1975 року о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні М. Насевича, 109 E. Tabor Rd., Філядельфія, Па.

ПОХОРОНИ — в п'ятницю, 16-го травня 1975 р. о год. 9:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви Благовіщення в Melrose Park, де о 10-ій год. буде відправлена СЛУЖБА БОЖА, а опісля на цвинтар у Факс Чейс.

Горем прибиті:

сни — БОГДАН з дружиною ОКСАНОЮ і внуками:
РОМАНОМ
і ЗЕНОВІЄЮ ЛОТОЦЬКОЮ з мужем БОГДАНОМ
в Україні
сестріники:
СТЕФА ПИРІГ з дітьми
ОЛЕКСАНДРА ОГУН з мужем і дітьми в Україні
МАРУСЯ СТЕФАНИШИН з мужем ЗЕНОВІЄМ і дітьми:
ІГОРЕМ з дружиною МАРІЙКОЮ
ДАРКОМ з дружиною СЛАВКОЮ
ДЗВІНКОЮ ШВЕД з мужем РОМАНОМ
Ближча і дальша Родина в Америці, Канаді й Україні

Школа Українознавства у Вашінгтоні в поклоні Пророкові

Вперше в історії існування Школи Українознавства у Вашінгтоні діти цієї школи під проводом вчителів під'їхали до пам'ятника Шевченка, щоб по-дитячому віддати поклін тому, що живе у віках.

Для школи зорганізовано коротку програму. Свято відкрив директор школи Б. Ясінський, вітаючи дітей від голови Шкільної Ради д-ра Е. Жарського, який не міг особисто прибути. По привітанні а б іпурієнтка школи Катря Сокіл в асисті О. Громоцького та І. Терлецького зложили китицю квітів під постументом Шевченка.

Вчитель 10 і 11 кляс І. Дубровський разказав дітям про значення та безсмертність Шевченка.

На закінчення діти відспівали „Заповіт". Здавалося нам, старшим, що тоді, коли березневий вітерець бив об обличчя дітей, їхній дитячий спів злітав пташкою в піднебесні простори і летів туди, де могила найбільшого Сина України. А найважливіше — співали діти, які не бачили неозорених просторів і блакиті батьківщини їхніх батьків, та через школу залишилися вірними українству в діяспорі.

Відбулося засідання Президії КОУГЦУ

Ахен, Німеччина. — Упродовж двох днів, 24-25 квітня, відбулося тут засідання Президії Координаційного Осередку Українських Громадських Центральних Установ в Европі (КОУГЦУ), на якому розглянено поточні організаційні справи, а також прийнято ряд постанов щодо пляну діяльности на 1975 рік. На засіданні відзначено 30-річчя діяльности Центрального Представництва Української Еміграції в Німеччині та Українського допомогового Комітету в Бельгії.

Президія звернулася із закликом до всіх громадських українських організацій і установ в европейських країнах, щоб вони активно включилися в акцію оборони українських політичних в'язнів. У зверненні до всього українського громадянства в Европі Президія КОУГЦУ остерігає перед зміцненою підривною діяльністю Москви з метою розкласти українське зорганізоване життя в країнах Західньої Европи.

КОНВЕНЦІЯ АМЕРИКАНСЬКИХ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ше зростало зацікавлення справою Строкатої. Багато мікробіологів підходили до стенду, просили інформаційних матеріялів і заявляли свою солідарність з цілою акцією. Історик АСМ перебрав один комплет всіх матеріялів для архіву АСМ.

Мікробіологи в обороні Н. Строкатої

В середу 30-го квітня, до стенду підійшов новообраний віцепрезидент АСМ д-р Г. Гальверсон, причепив собі відзнаку Н. Строкатої і взяв десят комплетів матеріялів. З доручення АСМ він займався приїздом совєтської делеґації мікробіологів на Конвенцію, мав її зустрічати на летовищі і обіцяв кожному членові делеґації вручити особисто один комплет, що згодом і зробив. Навіть шофер лімузини, якою їхала совєтська делеґація, мав на грудях відзнаку Н. Строкатої.

Того ж самого дня біля стенду відбулася довша розмова з д-р Мері Л. Робинс, головою комітету Статусу жінок-мікробіологів, яка цілий час носила на грудях відзнаку Н. Строкатої і яка заявила свою повну піддтримку цілій акції. Біля стенду вона особисто причепила відзнаку д-рові Оскарові Лянглікові, бувшому екзекутивному директорові АСМ.

Загальні збори АСМ в обороні Н. Строкатої

В четвер, 1-го травня 1975 р., відбулася заключна сесія Загальних зборів АСМ. Після полагодження біжучих справ Асоціяції, відбулася довша дискусія в справі Н. Строкатої. На сесії, крім провідних діячів і членів Екзекутиви АСМ, були також українські мікробіологи Марійка Лібер, Юрій Карпінський і д-р А. Зварун, який реферував справу Н. Строкатої, домагаючись, щоб Збори зайняли становище до його резолюції, яку в Програмовому Комітеті (Полісі Комітеті) реферувала д-р М. Робінс. Пропозицію д-ра А. Зваруна підтримали д-р В. Лицкі, голова Відділу АСМ — Коннектікат-Валей, д-р М. Робинс і д-р Г. Гальверсон. Д-р Лицкі порівняв теперішню ситуацію Н. Строкатої з подібною ситуацією в 1930-их роках, коли вчених переслідував нацистський режим. Д-р Г. Гудер, голова Програмового Комітету, говорив, що в 1930-их роках також багато вчених висловлювали свої симпатії з переслідуваними вченими, але нічого в їхній обороні не робили. Д-р А. Зварун апелював до присутніх, зокрема до тих, які покликалися на статут і потребу дозволу Державного Департаменту на таку акцію, щоб не лише висловлювали своє співчуття, щоб не мовчали, а виступили активно в обороні члена своєї Асоціяції, АСМ, члена який сидить в концентраційному таборі і вмирає на рака грудей. В довгій і часами палкій дискусії, брали участь президент АСМ (уступаючий) д-р Ф. Гергард, парляментарій д-р Р. Фінкельштайн, який всеціло підтримав потребу активної акції в обороні Н. Строкатої, Юрій Карпінський, й інші. В часі дискусії, на знак протесту проти деяких опортуністичних виступів, демонстративно вийшов із залі великий прихильник оборони Н. Строкатої д-р В. Лицкі.

У висліді компромісу між уступаючим президентом АСМ д-ром Ф. Гергардтом і д-ром А. Зваруном, виготовлено лист в справі Н. Строкатої до Академії Наук СССР, який підписали майже всі члени Екзекутиви АСМ, які були присутні на Загальних Зборах. Серед підписаних є новообраний президент АСМ д-р Г. Вітлей, екзекутивний директор д-р Р. Екер, екзекутивний секретар д-р Р. Сарбер, секретар д-р Дж. Джозеф, скарбник д-р Т. Карскі, багато голів льокальних відділів АСМ, а також українські мікробіологи д-р А. Зварун, М. Лібер і Ю. Карпінський.

УККА ПІДДЕРЖУЄ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

несенні гуманітарної допомоги для тих жертв комуністичного варварства.

Тому ми всеціло піддержуємо Ваші далекойдучі та гуманітарні заходи перед нашим Конґресом та американським народом відносно допомоги 150,000 в'єтнамським втікачам, щоб допомогти їм знайти приміщення в нашій країні. ЗСА є провідною державою серед країн світа, що традиційно відкривала двері для жертв тиранії та переслідування. З надходячим 200-річчям створення нашої могутньої держави, ми не можемо й не смімо забувати, що Америку збудували емігранти та втікачі, які прибули сюди в пошукуванні політичної, як теж релігійної та економічної свободи.

Після Другої світової війни ЗСА прийняли сотки тисяч жертв нацизму й комунізму, між ними 100,000 українських переміщених осіб та втікачів; в 1956 р. наша країна дала притулок тисячам мадярів, які боролися за волю свого народу; в 1961 р. 650,000 кубинських втікачів допущено до цеї країни. Всі вони успішно зросли в нашу економічну систему та причинилися у великій мірі до культурного та індустріяльного розвитку нашої країни.

Ми прирікаємо беззастережно нашу всеціпу піддержку у Ваших заходах в допомозі в'єтнамським втікачам. Будучи вповні свідомими сучасного економічного положення, інфляції та безробіття, ми все таки віримо, що наша країна, приймаючи 150,000 в'єтнамських втікачів, не збанкротує і присутність тих втікачів не спричинить додаткового тягару для американського народу.

Ми будемо старатися через наші відділи та центральні організації допомогти в шуканні відповідного зайняття та приміщення, для тих жертв комуністичного нелюдства, тим робом сповняючи наш моральний обов'язок відносно людей, що є нашими союзниками, яких вигнано з прадідних домів за це тільки, що вони піддержували нашу спільну справу світового миру та людську гідність.

СПОРТ

Редагує В. Совяк

Дружина копаного м'яча школи Св. Юра в Ню Йорку — Школа Гуд Шеперд 2:0 (1:0).

Другі з черги змагання наші хлопці виграли з дуже сильним противником 2:0. Без І. Лещука і мотору дружини Ореста Струтинського (розбитий попередніх змагань), всі заграли жертвенно; хоч трохи слабше, як в попередніх змаганнях. Переможні голі стріляли П. Струтинський з подачі Р. Шуля і Олег Сисак, з карного копу. Навіть наш наймолодший і найменший змагун С. Шрамко заграв дуже добре.

ТАРЗАН, Ч. 7300. Генерал Ітс просить Тарзана допомогти

IF YOU DIDN'T COME FOR ITO, THEN WHY ARE YOU HERE, GEN. YEATS?
TO ENLIST YOUR AID ONCE AGAIN, IF POSSIBLE, TARZAN... ONE OF OUR RECON PLANES IS DOWN IN SOME OF THE DENSEST AFRICAN JUNGLE!...
TWO DAYS AGO WE RECEIVED A RADIO MESSAGE FROM THE PILOT THAT HIS PLANE WAS IN TROUBLE, THEN THERE WAS SILENCE! WE'VE NARROWED THE AREA TO THIS SPOT ON THE MAP!
HAVEN'T YOU FOUND TRACES OF THE DOWNED FUSELAGE?
NO! WE SUSPECT THE JET EXPLODED... THE PILOT COULD HAVE EJECTED AND PARACHUTED TO SAFETY! WE'VE SCOURED THE AREA FROM THE AIR — WITHOUT SUCCESS!

Якщо ви не прибули сюди за Ітом, генерале Ітс, то чому ж ви тут?

Щоб знову попросити, якщо можливо, твоєї допомоги, Тарзане... Один із наших розвідувальних літаків пропав у може найгустіших джунглях Африки!..

Два дні тому пілот повідомив нас через радіо, що його літак в клопоті... Відтоді — нічого... Ми підозріваємо, що це трапилося в околиці, яку показую на мапі!

Ви не знайшли частин цього літака?

Ні! Ми підозріваємо, що джет вибухнув... Пілот міг щасливо приземлитися на парашуті! Ми переглянули околицю з повітря, проте безуспішно!